

Sygn. akt II W 32/19

(...) i (...)

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 02 stycznia 2020r.

Sąd Rejonowy w Środzie Śląskiej II Wydział Karny, w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Radosław Głuza

Protokolant: Oliwia Antkowiak

przy udziale oskarżyciela publicznego ---

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach 11 czerwca 2019r., 16 lipca 2019r., 19 września 2019r., 07 listopada 2019r., 02 stycznia 2020r. w Ś.

sprawy

1. **M. Z. (Z.)**

syna J. i M. z d. S.

ur. (...) we W.

obwinionego o to, że:

I. w dniu 19 sierpnia 2018 r. o godz. 19:55 w miejscowości W. na ul. (...) gm. M., kierując autobusem marki I. o nr rej. (...), na łuku drogi w czasie wymijania się, nie zachował należytej ostrożności, w wyniku czego uderzył w jadący z naprzeciwka pojazd marki M. o nr rej. (...), czym spowodował zagrożenie dla bezpieczeństwa w ruchu drogowym,

tj. o wykroczenie z art. 86 § 1 k.w.;

oraz sprawy

2. **E. O. (O.)**

syna F. i G. z d. W.

ur. (...) we W.

obwinionego o to, że:

II. w dniu 19 sierpnia 2018 r. o godz. 19:55 w miejscowości W. na ul. (...), gm. M., kierując pojazdem marki M. o nr rej. (...), na łuku drogi w czasie wymijania się, nie zachował należytej ostrożności w wyniku czego uderzył w jadący z naprzeciwka autobus marki I. o nr rej. (...), czym spowodował zagrożenie dla bezpieczeństwa w ruchu drogowym,

tj. o wykroczenie z art. 86 § 1 k.w.;

orzeka:

I. na podstawie art. 5 § 1 pkt 2 k.p.w. uniewinnia obwinionego **M. Z.** od zarzucanego mu czynu opisanego w pkt I części wstępnej wyroku;

II. uznaje obwinionego **E. O.** za winnego tego, że w dniu 19 sierpnia 2018 r., około godz. 19:55, w miejscowości W. na ul. (...), gm. M., kierując pojazdem marki M. o nr rej. (...) nie zachował należytej ostrożności podczas wymijania się na łuku drogi z jadącym z naprzeciwka autobusem marki I. o nr rej. (...) i zjechał częściowo na przeciwległy pas ruchu, doprowadzając do zderzenia pojazdów, czym spowodował zagrożenie dla bezpieczeństwa w ruchu drogowym, tj. popełniania wykroczenia z art. 86 § 1 k.w. i za to, na podstawie tego przepisu, wymierza mu karę grzywny w wysokości 500 zł (pięciuset złotych);

III. na podstawie art. 119 § 1 k.p.w. w zw. z art. 119 § 2 pkt 1 k.p.w. oraz § 2 i 3 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 grudnia 2017r. w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty sądowej od wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia, obciąża obwinionego **E. O.** w połowie wydatkami poniesionymi przez Skarb Państwa od chwili wszczęcia postępowania w sprawie, tj. w kwocie 1070,52 zł, zaliczając pozostałą część wydatków na rachunek Skarbu Państwa i na podstawie art. 21 pkt. 2 w zw. z art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych wymierza mu opłatę w kwocie 50 zł.

Sędzia Radosław Gluza

UZASADNIENIE WYROKU

Na podstawie przeprowadzonego przewodu sądowego, Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 19 sierpnia 2018r. obwiniony – oskarżyciel posiłkowy E. O. wracał wraz z żoną T. O. z W. do W. drogą nr (...). E. O. prowadził samochód osobowy marki M. (...) nr rej. (...) i jechał za pojazdem, kierowanym przez swojego syna W. O..

Dowód:

częściowo wyjaśnienia obwinionego – oskarżyciela posiłkowego E. O., k. 97 – 98 oraz nośnik z zapisem, k. 129,

częściowo zeznania świadka W. O., nośnik z zapisem, k. 129,

częściowo zeznania świadka T. O., nośnik z zapisem, k. 129.

Na ulicy (...) w W. samochód W. O. wyminął się na łuku drogi w prawo, z jadącym w przeciwnym kierunku autobusem linii 923 m-ki I. o nr rej. (...), kierowanym przez obwinionego M. Z..

Dowód:

wyjaśnienia obwinionego M. Z., nośnik z zapisem, k. 147,

częściowo zeznania świadka W. O., nośnik z zapisem, k. 129,

Po chwili jazdy na łuku drogi rozpoczął jadący z tyłu E. O., który kierował samochodem m-ki M. z prędkością nie mniejszą niż 58 km/h. Obwiniony ten widząc jadący z naprzeciwka autobus prowadzony przez M. Z. zaczął hamować, doprowadzając do zablokowania kół w swoim aucie.

Dowód:

wyjaśnienia obwinionego M. Z., nośnik z zapisem, k. 147,

zeznania świadka B. C., nośnik z zapisem, k. 162,

zeznania świadka J. M., nośnik z zapisem, k. 129,

dokumentacja fotograficzna, k. 124, 134,

opinia biegłego z zakresu wypadków komunikacyjnych A. G., k. 164 – 187 oraz nośnik z zapisem, k. 194,

częściowo wyjaśnienia obwinionego – oskarżyciela posiłkowego E. O., k. 97 – 98 oraz nośnik z zapisem, k. 129,

częściowo zeznania świadka T. O., nośnik z zapisem, k. 129.

W trakcie wymijania się z autobusem I., pojazd kierowany przez E. O. zjechał częściowo na przeciwny pas ruchu, w wyniku czego uderzył przednią częścią lewego boku w lewe przednie koło autobusu a następnie w poszycie jego lewego boku. Po zdarzeniu oba pojazdy zatrzymały się i kierujący wezwali na miejsce Policję.

Dowód:

wyjaśnienia obwinionego M. Z., nośnik z zapisem, k. 147,

zeznania świadka J. M., nośnik z zapisem, k. 129,

zeznania świadka B. C., nośnik z zapisem, k. 162,

dokumentacja fotograficzna, k. 124, 134,

opinia biegłego z zakresu wypadków komunikacyjnych A. G., k. 164 – 187 oraz nośnik z zapisem, k. 194.

Do zdarzenia doszło ok. godz. 19:55 w rejonie posesji nr (...), przy ul. (...) w W., w miejscu gdzie obowiązuje ograniczenie prędkości do 40 km/h.

Dowód:

wyjaśnienia obwinionego M. Z., nośnik z zapisem, k. 147,

częściowo wyjaśnienia obwinionego – oskarżyciela posiłkowego E. O., k. 97 – 98 oraz nośnik z zapisem, k. 129,

dokumentacja fotograficzna, k. 124, 134,

opinia biegłego z zakresu wypadków komunikacyjnych A. G., k. 164 – 187 oraz nośnik z zapisem, k. 194.

Obwiniony – oskarżyciel posiłkowy E. O. ma 63 lata, jest żonaty, nie posiada nikogo na swoim utrzymaniu. E. O. jest zatrudniony w charakterze pracownika utrzymania ruchu, osiąga miesięcznie 2.000 zł. Nie był karany sędownie za przestępstwa.

Dowód:

częściowo wyjaśnienia obwinionego – oskarżyciela posiłkowego E. O., k. 97 – 98 oraz nośnik z zapisem, k. 129.

Obwiniony M. Z. ma 37 lat, jest kawalerem, posiada na utrzymaniu jedno dziecko. Obwiniony pracuje jako kierowca autobusu, zarabia 3000-3500 zł miesięcznie. Nie był karany sędownie za przestępstwa.

Dowód:

wyjaśnienia obwinionego M. Z., nośnik z zapisem, k. 147.

W toku całego postępowania obwiniony – oskarżyciel posiłkowy E. O. oraz obwiniony M. Z. nie przyznali się do zarzucanych im czynów i złożyli wyjaśnienia, w których w rozbieżny sposób przedstawili przebieg zaistniałego zdarzenia.

Ponadto Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Ustalając stan faktyczny w sprawie, sąd miał na uwadze dowody o charakterze osobowym i materialnym, przeprowadzone w toku postępowania.

Jako zasługujące na uwzględnienie sąd wziął pod uwagę wiarygodne wyjaśnienia obwinionego M. Z. i korespondujące z nimi zeznania świadków J. M. i B. C.. Sąd uwzględnił również w całości opinię biegłego z zakresu wypadków komunikacyjnych A. G., nie mając jakichkolwiek zastrzeżeń co do jej treści. Istotne znaczenie w sprawie miała również uzyskana w toku postępowania dokumentacja fotograficzna, na której utrwalono pokolizyjne ustawienie pojazdów i powstałe na jezdni ślady.

Sąd odmówił natomiast w przeważającej mierze wiary wyjaśnieniom złożonym przez obwinionego E. O. oraz zeznaniom świadków W. O. i T. O.. Zajmując powyższe stanowisko sąd miał na uwadze sprzeczność przedstawionej przez nich relacji, nie tylko ze wskazanymi powyżej dowodami osobowymi, ale przede wszystkim z opinią biegłego A. G.. Zdaniem sądu wersja zdarzenia przedstawiona przez E. O. oraz świadków będących członkami jego rodziny, nie jest wiarygodna i służy wyłącznie poprawie sytuacji procesowej tego obwinionego. W szczególności brak było podstaw do podzielenia postulowanego przez te osoby miejsca zderzenia się pojazdów na prawym pasie ruchu, właściwym dla kierunku ruchu samochodu m-ki M.. Powyższemu przeczą bowiem nie tylko wyjaśnienia M. Z. oraz zeznania świadków J. M. i B. C., ale również pokolizyjne ustawienie samochodu E. O. i ślad blokowania jego kół na jezdni.

Jako zasługujące na uwzględnienie, lecz nie wnoszące do sprawy istotnych okoliczności sąd ocenił z kolei zeznania świadków Ł. Ł. i P. B., którzy jako funkcjonariusze Policji przybyli na miejsce kolizji.

Dokonując oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego sąd stwierdził, że wyłączną odpowiedzialność za zaistniałą kolizję ponosi obwiniony – oskarżyciel posiłkowy E. O.. Ustalając odpowiedzialność karną tegoż obwinionego za czyn z art. 86 § 1 k.w., sąd nie miał jakichkolwiek wątpliwości co do naruszenia przez niego zasad bezpieczeństwa w ruchu drogowym. Z przeprowadzonych w sprawie dowodów wynika, że E. O. kierując pojazdem marki M. o nr rej. (...) nie zachował należytej ostrożności podczas wymijania się na łuku drogi z jadącym z naprzeciwka autobusem m-ki I. o nr rej. (...) i zjechał częściowo na przeciwny pas ruchu, doprowadzając do zderzenia pojazdów.

Ślady powstałe na jezdni oraz uwidocznione na dokumentacji fotograficznej powypadkowe usytuowanie samochodu M. wskazują jednoznacznie na to, że do zderzenia się pojazdów doszło na lewym pasie ruchu (właściwym dla kierunku ruchu autobusu) w centralnej części łuku w prawo. Oznacza to, że kierowany przez E. O. samochód marki M. przemieścił się na pas ruchu przeznaczony dla pojazdów poruszających się z przeciwnego kierunku ruchu, w wyniku czego doszło do zderzenia. Zdaniem sądu, wyłączną przyczyną zaistniałej kolizji było zatem nieprawidłowe zachowanie obwinionego E. O.. Zgodnie ze wskazaniami biegłego A. G., które sąd w pełni podziela, przekroczenie osi jezdni przez pojazd M. mogło być skutkiem niewłaściwej taktyki lub/i (...). Zaznaczyć przy tym należy, że z analizy tego biegłego wynika, iż prędkość samochodu M. wynosiła co najmniej 58 km/h, a zatem przekraczała dozwolony w miejscu zdarzenia limit 40 km/h. Realizowana przez E. O. prędkość jazdy samochodu M., w połączeniu z gwałtownym hamowaniem w chwili przemieszczania się po łuku drogi miały bezpośredni związek przyczynowo – skutkowy z utratą stateczności kierunkowej, zjazdem pojazdu na lewą część jezdni a w konsekwencji zaistnieniem przedmiotowej kolizji. Obwiniony E. O. spowodował swoim zachowaniem zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym. Jego czyn był nieumyślny i zawiniony, nie zachodziły okoliczności wyłączające winę ani bezprawność.

Zajmując powyższe stanowisko co do sprawstwa E. O., sąd uznał, iż sposób kierowania pojazdem przez obwinionego M. Z. był prawidłowy i uniewinnił go od zarzucanego mu czynu. Przede wszystkim wskazać należy, iż obwiniony ten poruszał się autobusem po własnym pasie ruchu, nie przekraczając dozwolonej prędkości 40 km/h. Jak wynika z opinii

biegłego A. G., M. Z. nie miał możliwości uniknięcia zderzenia z pojazdem M., którego kierujący zjechał częściowo na lewą stronę jezdni.

Sąd wymierzając obwinionemu E. O. karę za popełnione wykroczenie, miał na względzie dyrektywy określone w art. 33 § 1 i 2 k.w., uwzględniając w szczególności stopień naruszenia przez obwinionego zasad bezpieczeństwa w ruchu drogowym, oraz konsekwencje jakie z tego wynikły. Sąd uznał, iż karą adekwatną do czynu obwinionego jest grzywna w wysokości 500 zł i karę tę mu wymierzył.

Orzekając o kosztach procesu sąd miał na uwadze treść art. 119 § 1 k.p.w. i art. 119 § 2 pkt 1 k.p.w. Kierując się wskazanymi przepisami, sąd obciążył obwinionego E. O. połową wydatków poniesionych przez Skarb Państwa od chwili wszczęcia postępowania w sprawie i wymierzył mu opłatę w wysokości 10% wymierzonej kary grzywny.

Sędzia Radosław Gluza